

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/3/2024
Identifikačné číslo spisu:	1211219987
Dátum vydania rozhodnutia:	20.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1211219987.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu EUBIRAC, a.s., Podunajská 23, Bratislava, IČO: 35 683 066, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK s.r.o., Štefánikova 7, Nitra, IČO: 36 868 876, proti žalovanému Slovenská inovačná a energetická agentúra, Bajkalská 27, Bratislava, IČO: 00 002 801, právne zastúpenému Bobák, Bollová a spol. s r.o., Dr. Vladimíra Clementisa 10, Bratislava, IČO: 35 855 673 o zaplatenie 73.082,53 Eur s príslušenstvom o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/197/2020-729 z 11. júla 2023, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 26Cb/180/2011-527 z 25. októbra 2017 konanie v časti o zaplatenie istiny 67.501,02 eur zastavil, vo zvyšku súd žalobu žalobcu zamietol a napokon žalovanému priznal právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca ako zhotoviteľ dňa 30. júla 2010 uzatvoril so žalovaným ako objednávateľom zmluvu č. 01501002, predmetom ktorej bolo vykonanie rekonštrukčných prác na viacerých objektoch materských a základných škôl v Nitrianskom a Trnavskom kraji. Uvedenú zmluvu vzhľadom na jej obsah, posúdil ako zmluvu o dielo tak, ako je tento zmluvný typ vymedzený v § 536 a nasl. Obchodného zákonníka. Uvedenú skutočnosť označil za medzi účastníkmi konania za nespornú. Konštatoval, že splnenie povinnosti vykonať dielo je jednou zo základných povinností zhotoviteľa. Zhotoviteľ si splní svoju povinnosť vykonať dielo riadnym ukončením diela a odovzdaním diela objednávateľovi v mieste určenom zmluvou, ako aj v čase určenom

zmluvou. Pri posudzovaní oprávnenosti nároku žalobcu bolo preto potrebné, aby súd ako prejudiciálnu otázku riešil otázku platnosti odstúpenia od zmluvy, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 03. júna 2011, ktorého platnosť žalobca v priebehu konania namietal najmä s poukazom na skutočnosť, že žalovaný mal od zmluvy odstúpiť pred protokolárnym odovzdaním, vo fáze kedy dielo malo byť dokončené. Konštatoval, že pre platnosť odstúpenia od zmluvy zákon nevyžaduje písomnú formu. Právna úprava odstúpenia od zmluvy v Obchodnom zákonníku je komplexnou, a preto sa ustanovenia Občianskeho zákonníka nepoužijú. Právo odstúpiť od zmluvy vzniká zásadne ako dôsledok porušenia zmluvnej povinnosti, teda ako právo zodpovednostné. Dispozitívnosť ustanovení Obchodného zákonníka však nevylučuje, aby si účastníci zmluvy dohodli právo odstúpiť od zmluvy aj na základe iných dôvodov. Z uvedeného je zrejmé, že v zmysle § 344 Obchodného zákonníka pre účinné odstúpenie od zmluvy sa vyžaduje zákonné prípadne zmluvné oprávnenie, ktoré sa viaže na splnenie určitých podmienok. Pri posudzovaní zmluvných ustanovení, ktoré žalovaného oprávňovali na odstúpenie od zmluvy, súd vychádzal zo znenia prekladu zmluvy do slovenského jazyka, ktoré boli v tomto konaní predložené žalovanou stranou a to s ohľadom na zhodné skutkové tvrdenie oboch strán sporu, ktoré tento preklad považovali za autentický preklad originálu zmluvy vyhotovenej v anglickom jazyku. Súd prvej inštancie poukázal na čl. 59 podľa ktorého boli zmluvné strany oprávnené od zmluvy odstúpiť v prípade, ak sa druhá strana dopustí podstatného porušenia zmluvy. V ustanovení čl. 59 bod 59.2 zmluvy si účastníci zmluvného vzťahu vymedzili, čo sa bude v ich zmluvnom vzťahu považovať za podstatné porušenie zmluvy. Toto ustanovenie označil za súladné s ustanovením § 345 ods. 3 Obchodného zákonníka, vychádzajúceho z koncepcie, že aj v prípade ak pôjde o podstatné porušenie zmluvy, oprávnená strana môže povinnej strane oznámiť, že na plnení trvá a poskytnúť jej dodatočnú lehotu na plnenie a po márnom uplynutí tejto lehoty môže využiť režim okamžitého odstúpenia od zmluvy. Konštatoval ďalej, že predmetné ustanovenie zmluvy teda obsahovalo úpravu odstúpenia od zmluvy, odchýlnu od ustanovení Obchodného zákonníka, pričom táto úprava má samozrejme prednosť pred dispozitívnymi ustanoveniami Obchodného zákonníka. Súd zdôraznil, že uvedená zmluvná úprava sa však týkala iba nároku na odstúpenie od zmluvy v prípade podstatného porušenia povinností druhou zmluvnou stranou. Následky vznikajúce v dôsledku nepodstatného porušenia zmluvy, predmetnými zmluvnými ustanoveniami nijako dotknuté neboli, to znamená, že dôsledky nepodstatného porušenia zmluvnej povinnosti sa spravujú ustanovením § 346 Obchodného zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané (a to najmä zo znaleckých posudkov predložených žalovanou stranou), že žalobcom vykonané dielo vykazovalo viaceré nedostatky, ktoré boli žalobcovi riadne zo strany žalovaného oznámené s dodatočnou lehotou na ich odstránenie. Žalobca však v priebehu konania súdu nepreukázal, že by tieto vytýkané nedostatky v určenej lehote odstránil. Výslovil názor, že v takomto prípade mal žalovaný jednoznačne právo odstúpiť od zmluvy, nakoľko žalobca, ktorý bol v omeškaní, nesplnil svoju povinnosť ani v dodatočnej primeranej lehote, ktorá mu na to bola poskytnutá. Žalobca bol v omeškaní tak s odovzdaním samotného diela, ako aj s odstránením väd vytknutých žalovaným, pričom mu bola poskytnutá primeraná lehota na ich odstránenie. Táto lehota bola žalobcovi poskytnutá vo výzve žalovaného zo dňa 02. marca 2011. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že dielo vykonané žalobcom vykazovalo vytýkané vady, a to aj po uplynutí lehoty stanovenej žalovaným na odstránenie nedostatkov (väd diela). Uvedené jednoznačne potvrdzujú závery predložených znaleckých posudkov zo dňa 02. augusta 2011, ktoré si dal vyhotoviť žalovaný. Žalovaný, z dôvodu neodstránenia väd a nedostatkov v stanovenej lehote, dňa 01. júna 2011 odstúpil od zmluvy uzatvorenej so žalobcom a to z dôvodu, že žalobca sa dostal do omeškania s riadnym dokončením diela, neodstránil vady a nedorobky v lehote stanovenej žalovaným (projektovým manažérom), nezabezpečil platnú zábezpeku plnenia, nepredložil realizačný projekt diela včas na jeho odsúhlasenie, nedodal požadované zariadenia v súlade so zmluvou, nepredložil kompletnú sprievodnú technickú dokumentáciu a ani projekt skutočného vyhotovenia diela. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti mal súd za to, že zo strany žalovaného došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy listom zo dňa 01. júna 2011, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 03. júna 2011.

3. Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že si žalobca v tomto konaní uplatňoval nárok na zaplatenie ceny prác, ktoré mal na diele podľa zmluvy vykonať. Tieto práce fakturoval žalovanému faktúrou č. 200100160 na sumu 73.082,53 EUR za práce vykonané na objektoch základných a stredných škôl v Nitrianskom a Trnavskom kraji. Pri posúdení tohto nároku súd vychádzal

primárne zo skutočnosti, že dňom 03. júna 2011 nastali účinky odstúpenia od zmluvy a týmto momentom aj samotná zmluva zanikla.

4. Vyslovil názor, že cena diela, resp. cena jeho jednotlivých častí, dohodnutá v zmluve o dielo, ktorá zanikla odstúpením je právne bez významu pre zistenie o čo sa objednávatel' obohatil. Záonné ustanovenia upravujúce vysporiadanie účastníkov zmluvy sú ustanoveniami dispozitívnymi, ktoré je možné dohodou účastníkov v zmluve zmeniť.

5. Poukázal na to, že aj zmluva o dielo, uzatvorená medzi stranami sporu, obsahovala ustanovenia, ktoré práva a povinnosti jej účastníkov po zániku zmluvy na základe odstúpenia modifikovali. Za takéto ustanovenie považoval nepochybne čl. 60.1 zmluvy, a to vzhľadom na jeho obsah, keďže rieši spôsob platieb po ukončení zmluvy. Toto ustanovenie zmluvy označil za také ustanovenie, ako ho má na mysli aj § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka, keďže vzhľadom na jeho obsah má trvať aj po ukončení zmluvy.

6. Podľa už uvedeného čl. 60.1 zmluvy č. 01501002 mal žalovaný, v prípade ukončenia zmluvného vzťahu z dôvodu vážneho porušenia zmluvy zhotoviteľom, vystaviť prostredníctvom projektového manažéra „osvedčenie na sumu vykonaných prác“. Túto sumu bol žalovaný oprávnený ďalej znížiť o 10% z podielu hodnoty vykonaných prác. Súd mal za to, že žalovaný si túto svoju povinnosť splnil a to tak, že vystavil listinu označenú ako: „Payment upon termination of Contract No. 01501002“ zo dňa 21. decembra 2011, touto listinou vykonal vyporiadanie svojich záväzkov voči žalobcovi, kde zároveň uznal žalobcom zrealizované práce fakturované faktúrou č. 200100160 v sume 56.250,85 eur bez DPH. Za nespornú označil skutočnosť, že žalovaný na základe tohto dokumentu „Payment upon termination“ uhradil dňa 20. januára 2012 (t. j. po podaní žaloby) sumu 235.605,32 eur bez DPH a dňa 17. februára 2012 sumu 47.121,06 eur.

7. Uviedol, že v prílohe č. 1 predmetného certifikátu sú uvedené všetky práce, ktoré sú predmetom vysporiadania po ukončení zmluvy, tieto sú uvedené po jednotlivých celkoch, ktoré boli predmetom zmluvy. Práce sú uvedené jednotlivo pri každej z vysporadúvaných stavieb, teda sú identifikovateľné a oddeliteľné od iných druhov výdavkov. Uviedol, že z predmetného certifikátu je teda jednoznačne zrejmé na úhradu akých záväzkov a v akej výške malo peňažné plnenie žalovaného slúžiť. Vyslovil názor, že žalobcovi pri pripísaní platby na jeho účet, vzhľadom na obsah osvedčenia („Payment upon termination“), muselo byť zrejmé, akého záväzku žalovaného sa predmetná platba týka a koľko z celkovej uhradenej sumy 235.606,32 eur bez DPH sa vzťahuje k prácam fakturovaným faktúrou č. 200100160. V dôsledku toho mal za splnenú základnú podmienku pre riadnu identifikáciu úhrady záväzku tak, ako ju má na mysli ustanovenie § 330 Obchodného zákonníka.

8. Vyslovil názor, že z právnej úpravy započítavania platieb v obchodných záväzkových vzťahoch vyplýva, že prednosť (a to aj vo vykonávacom konaní) má dohoda strán (§ 263 ods. 1 Obchodného zákonníka), v prípade, že strany takúto dohodu neuzavreli, má dlžník, za splnenia predpokladov uvedených v § 330 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, právo určiť, ktorý z viacerých (peňažných) dlhov voči rovnakému veriteľovi plní. V danom prípade, aplikujúc vyššie uvedené a vychádzajúc zo zmluvy uzavretej medzi účastníkmi, v ktorej sa účastníci jednoznačne dohodli na spôsobe vyúčtovania si záväzkov po ukončení zmluvy, s poukazom na toto záverečné vyúčtovanie vykonané žalovaným („Payment upon termination“), konštatoval, že muselo byť žalobcovi jednoznačne jasné, o úhradu ktorého záväzku zo strany žalovaného išlo. Uzavrel, že žalobca nebol oprávnený zaúčtovať si došlú platbu na iné záväzky (ktoré navyše boli sporné). Vzhľadom na uvedené, mal súd za to, že žalovaný si svoju povinnosť splnil a uhradil žalobcovi práce fakturované faktúrou č. 200100160 a to vo výške a spôsobom určeným čl. 60 zmluvy.

9. Na základe uvedených skutočností, ako aj citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, nemá oporu v zákone a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 2 C.s.p. a v časti, v ktorej bolo konanie zastavené rozhodol súd o trovách konania podľa § 256 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. V časti, v ktorej súd žalobu zamietol mal žalovaný v konaní plný úspech, súd mu preto priznal náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi.

11. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na základe žalobcom podaného odvolania rozsudkom č. k. 3Cob/26/2018-608 z 12. júna 2019 rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 26Cb/180/2011-527 zo dňa 25. októbra 2017 v napadnutom zamietajúcom výroku a závislom výroku o náhrade trov konania potvrdil a žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

12. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalobcu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Konštatoval, že vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie nepochybne zistil, že žalobca nedodrжал zmluvné podmienky ukončenia a odovzdania diela a tiež, že neodstránil vady diela v lehote určenej žalovaným. V súvislosti s námietkou žalobcu o neúčinnosti zmluvy a v dôsledku toho i neplatnosti odstúpenia od nej, odvolací súd poukázal na ust. § 366 písm. d/ CSP v dôsledku čoho nebolo možné na túto námietku v odvolacom konaní prihliadať, nakoľko ju žalobca neuplatnil pred súdom prvej inštancie a niet dôvodu, pre ktorý ju nemohol bez svojej viny uplatniť pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd súhlasil s tvrdením žalovaného, že platnosť odstúpenia od zmluvy je správne odôvodnená v napadnutom rozsudku a to v odsekoch 47 až 53 jeho odôvodnenia.

13. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) navrhujúc napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. e/ a f/ CSP. Žalobca tvrdil, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že v odvolaní, ktoré podal proti rozsudku súdu prvej inštancie, pre prípad, že odvolací súd bude v spore rozhodovať bez nariadenia pojednávania podľa § 219 ods. 3 CSP, požiadal súd, aby upovedomil právneho zástupcu žalobcu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku na e-mailovú adresu cimrak.advokat@gmail.com. Výtýkal odvolaciemu súdu, že napriek uvedenému, ho o termíne vyhlásenia rozsudku neinformoval (R 14/2010). Dovolateľ poukázal na názor vyjadrený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo 227/2013, 3Cdo 714/2015, 7Cdo 151/2017. Ďalej v dovolaní namietal, že v konaní rozhodol nesprávne obsadený súd. Dovolateľ ďalej uviedol, že odvolací súd v prejednávanej veci rozhodoval už v roku 2016 a to uznesením č. k. 1Cob/151/2014-470 z 30. júna 2016, pričom predsedníčkou tohto senátu bola JUDr. Andrea Haitová v zmysle Rozvrhu práce pre Krajský súd Bratislava na rok 2016 v znení dodatku č. 5. O odvolaní žalobcu zo dňa 8. novembra 2017 však rozhodol senát 3Cob v zložení predsedníčka senátu L. a členovia senátu Mgr. Štefan Zelenák a JUDr. Ivona Hřečková. Poukázal na čl. IV. bod 4 Všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2019 (súčasť Rozvrhu práce pre Krajský súd v Bratislave na rok 2019) podľa ktorého: „Veci zrušené odvolacím súdom a vrátené súdu prvej inštancie a znovu predložené na rozhodnutie o odvolaní o tom istom predmete rozhodovania sa zapisujú do súdneho registra tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec zrušil, pod novú spisovú značku“. Vychádzajúc z uvedeného mal dovolateľ za to, že o jeho odvolaní rozhodol nesprávne obsadený súd, nakoľko nebol daný dôvod na to, aby o jeho odvolaní rozhodol senát 3Cob, keď pôvodný senát 1Cob, ktorý už raz o odvolaní v tomto konaní rozhodoval, bol plne funkčný a zákonne obsadený. Konštatoval, že mu nie je zrejmá taká skutočnosť, ktorá by viedla k aplikácii čl. IX Všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2019, t. j. k prerozdeleniu vecí JUDr. Haitovej iným senátom z dôvodu napr. dlhodobej práceneschopnosti. Uzavrel, že porušením zásad stanovených rozvrhom práce pre Krajský súd v Bratislave, bolo jeho odvolanie nesprávne pridelené na rozhodnutie senátu 3Cob, ktorý o ňom aj rozhodol, čím je naplnený dôvod podľa § 420 písm. e/ CSP. Ďalej dovolateľ v dovolaní uviedol, že súd vyhodnotil, že na základe osvedčenia bola platba za vykonané práce riadne vykonaná. Zároveň súd vyjadril názor, že žalovaný mal nárok na

zníženie sumy takéhoto vyrovnaní o 10%. Vyslovil názor, že s takouto koncepciou nemožno súhlasiť lebo jednak je v rozpore so zákonom a na druhej strane súd nezohľadnil, že v predmetnom osvedčení sú odpočítané položky, na ktoré nebol zo strany žalovaného nárok. Za nesprávnu označil úvahu súdu o tom, že žalovaný riadne uhradil svoju pohľadávku, nakoľko z osvedčenia (identifikácie platby) nie je možné zistiť k akým záväzkom sa platba vzťahovala. Konštatoval, že žalobca nemal inú možnosť ako postup podľa § 330 Obchodného zákonníka. Súdu ďalej vytýkal, že nikde neuviedol, prečo časť prác považoval za nevykonané, aj keď žalovaný ich vykonanie nepopieral. Z napadnutého rozsudku tiež nie je zrejmé, na základe čoho mal súd za preukázané, že žalovaný za celý predmet žaloby zaplatil. Uzavrel, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd neposkytli odpoveď na základnú otázku, a to, prečo by žalobca nemal dostať odplatu za vykonané stavebné práce, z dôvodu ktorého označil rozsudok za nepreskúmateľný, nevysvetľujúci podstatu zamietnutia žaloby. Namietal, že žalobca v podanom odvolaní poukázal na to, že súd nemal za preukázané, že zmluva je platná, napriek tomu, že vykonal dokazovanie - listinou, pričom o túto zmluvu a jej ustanovenie oprel svoje rozhodnutie. Krajský súd na túto námietku neprihliadol a to z dôvodu § 366 písm. d/ CSP, nakoľko ju žalobca mohol uplatniť skôr. Dovolateľ vyslovil názor, že ako už uviedol vyššie, súd skúma platnosť resp. neplatnosť zmluvy a jej nesúlad s hmotnoprávnymi predpismi ex offio. Nebol preto dôvod na vznášanie takejto námietky v konaní, nakoľko bolo povinnosťou žalovaného v tomto smere uniesť dôkazné bremeno. Vyslovil názor, že žalovaný ani podaním zo dňa 7. decembra 2017 nepreukázal účinnosť zmluvy, nakoľko z neho nevyplýva doručenie bankovej záruky (chýba slovenský originál) taktiež z neho nevyplývajú dátumy odovzdania stavenísk, bez ktorých nie je možné zistiť, kedy zmluva nadobudla účinnosť, žalovaný nepreukázal naplnenie odkladacej podmienky.

14. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že je nevyhnutné, aby dovolací súd posudzoval intenzitu zásahu do práva procesných strán na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv hodnotil v kontexte celého súdneho konania, ako aj v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a na procesné úkony sporových strán. Postup dovolacieho súdu, ktorým by iba na základe nedodržania ustanovenia § 219 ods. 3 CSP odvolacím súdom, bez akéhokoľvek ďalšieho preukázaného procesného pochybenia odvolacieho súdu, ktoré malo alebo mohlo mať vplyv na realizáciu procesných práv strán v spore a tým na spravodlivý proces, zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, by bolo v príkrom rozpore s účelom rekonštitúovanej právnej úpravy dovolania a zásadou hospodárnosti súdneho konania. V súvislosti s námietkou nesprávne obsadeného súdu uviedol, že sa k nej nevie relevantne vyjadriť, preto necháva na posúdení odvolacieho súdu, či pri prideľovaní veci bol dodržaný zákon a Rozvrh práce Krajského súdu v Bratislave. Žalovaný ďalej zdôraznil, že od samého počiatku sporu žalobca odvodzoval svoje práva uplatnené v tomto konaní od zmluvy č. 01501002, ktorú predložil ako rozhodujúci dôkaz už k návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 9. augusta 2011. Rovnako tak žalovaný v priebehu celého súdneho konania odvodzoval svoje práva a z nich vyplývajúcu obranu v spore z predmetnej zmluvy. Ani jedna zo zmluvných strán pritom nikdy nespochybnila platnosť a účinnosť zmluvy, ani neuviedla skutkové tvrdenia a nepredložila dôkazy, na základe ktorých by súd mohol alebo mal nadobudnúť dôvodnú pochybnosť o pravdivosti ich tvrdení ohľadne platnosti a účinnosti zmluvy. Argumentáciu týkajúcu sa neúčinnosti zmluvy č. 01501002 predniesol žalobca až v rámci druhého odvolania zo dňa 7. novembra 2017, teda takmer 6 rokov po podaní žaloby. Vyslovil názor, že Krajský súd v Bratislave postupoval v súlade so zásadou formálnej pravdy v sporovom konaní, prejednávou zásadou, ako aj zásadou koncentrácie konania, keď na dôkazy označené a predložené žalobcom neskoro neprihliadal. Navyše tvrdenie žalobcu ohľadne neúčinnosti zmluvy č. 01501002 označil za nepravdivé a zmluvu za platnú a účinnú.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1Obdo/92/2019 zo 14. októbra 2020 rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/26/2018-608 z 12. júna 2019 zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

16. V odôvodnení zrušujúceho uznesenia dovolací súd uviedol, že v posudzovanej právnej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca vo svojom odvolaní zo dňa 7. novembra 2017 požiadal odvolací súd, aby ho v súlade s § 219 ods. 3 CSP elektronicky informoval o dátume verejného vyhlásenia rozsudku a to na e-mailovú adresu uvedenú v hlavičke tohto podania. Odvolací súd oznámil miesto a čas verejného

vyhlásenia rozsudku v danej veci na svojej úradnej tabuli a na webovej stránke súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením dňa 5. júna 2019, avšak v spise sa nenachádza dôkaz o tom, že toto oznámenie bolo právnomu zástupcovi žalobcu odoslané aj elektronickými prostriedkami na určenú e-mailovú adresu. Za tejto situácie je možné konštatovať, že si odvolací súd vo vzťahu k žalobcovi nesplnil povinnosť vyplývajúcu z § 219 ods. 3 CSP.

17. Dovolací súd zdôraznil, že najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (viď napr. sp. zn. 3Cdo 179/2010, 7Cdo 192/2013, 3Cdo 714/2015, 7Cdo/151/2017) poukázal na ústavnoprávny a procesnoprávny rozmer verejného vyhlásenia rozsudku a uviedol, že ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi možnosť pred súdom konať a v zmysle § 219 ods. 3 CSP došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Vychádzajúc z uvedeného, dovolací súd túto námietku žalobcu považoval za dôvodnú.

18. Pokiaľ žalobca v dovolaní namietal, že vo veci na odvolacom súde rozhodoval nesprávne obsadený súd, dovolací súd sa s touto jeho námietkou nestotožnil.

19. Dovolací súd, tak ako to v dovolaní uviedol žalobca, z obsahu spisu zistil, že na základe odvolania každého z účastníkov pôvodne rozhodoval odvolací súd uznesením č. k. 1Cob 151/2014-470 z 30. júna 2016 v zložení JUDr. Andrea Haitová ako predsedníčka senátu a Mgr. Soňa Pekarčíková a JUDr. Andrea Sedlačková ako členky senátu. Je pravdou, tak ako to tvrdí žalobca, že podľa čl. IV. bod 4 Všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2018 (vec napadla Krajskému súdu v Bratislave dňa 12. februára 2018) mala byť vec na základe žalobcom podaného odvolania správne zapísaná do súdneho registra tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec zrušil, pod novú spisovú značku. Vec teda mala byť správne zapísaná do súdneho registra senátu 1Cob. Článok VII. všeobecných zásad účinných v čase nápadu veci na odvolací súd ako aj v čase vyhlásenia dovolaním napadnutého rozsudku obsahuje odkaz na § 152 ods. 9 vyhlášky 543/2005 Z. z., podľa ktorého, ak bola vec zapísaná do nesprávne určeného súdneho registra, môže byť prevedená podľa pokynu predsedu súdu do správne určeného súdneho registra s novou spisovou značkou najneskôr do 30 dní odo dňa zapísania veci do pôvodného súdneho registra. Ak nedôjde v lehote podľa predchádzajúcej veci k prevodu veci do správne určeného súdneho registra, vec dokončí senát alebo samosudca podľa pôvodného pridelenia. V prejednávanej právnej veci bola vec nepochybne zapísaná do nesprávne určeného súdneho registra (podľa článku IV. ods. 4 všeobecných zásad mala byť zapísaná do registra 1Cob) avšak keďže nebola včas prevedená do správne určeného súdneho registra, vec dokončil a v nej rozhodol senát 3Cob v súlade s Rozvrhom práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2019.

20. V súvislosti s ďalšími námietkami žalobcu dovolací súd uviedol, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodoval v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napr. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

21. Dovolací súd poukázal na čl. I. veta prvá odvolania, v ktorom sám dovolateľ uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že medzi sebou platne uzavreli zmluvu o dielo č. 01501002, čo konštatoval aj súd.

22. Nakoľko v priebehu konania došlo k zmene obchodného mena žalobcu EURO-BUILDING, a.s. na EUBIRAC a.s., dovolací súd pokračoval v konaní s takto označeným žalobcom.

23. Keďže postupom odvolacieho súdu došlo k vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu podľa § 450 CSP na ďalšie konanie, v ktorom sa

vysporiada s vytýkanou vadou, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Podľa § 453 ods. 3 CSP o trovách pôvodného konania, ako aj dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie.

24. Krajský súd v Bratislave v poradí tretím rozsudkom č. k. 2Cob/197/2020-729 z 11. júla 2023 rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 26Cb/180/2011-527 zo dňa 25. októbra 2017 v napadnutom výroku II. a III. potvrdil a rozhodol, že žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Odvolací súd opätovne vec prejednal ako súd odvolací, postupujúc v intenciách rozhodnutia dovolacieho súdu, termín verejného vyhlásenia rozsudku v súlade s ustanovením § 219 ods. 3 CSP oznámil na úradnej tabuli v čase od 26. júna 2023 do 11. júla 2023 a na webovej stránke krajského súdu a súčasne aj právnenému zástupcovi žalobcu doručil upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami dňa 26. júna 2023. Po oboznámení sa s obsahom spisu, odvolaním, dovolaním a rozhodnutím dovolacieho súdu dospel odvolací súd opätovne k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne.

26. Odvolací súd opätovne konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal, aké skutočnosti má vykonanými dôkazmi za preukázané, dôkazy vyhodnotil a zistený skutkový stav správne právne posúdil. Konštatoval, že súd prvej inštancie dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na sporné otázky, pričom sa zároveň vysporiadal s podstatnou argumentáciou sporových strán.

27. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie prijal správny záver, ak vychádzal zo skutočnosti, že medzi stranami nebolo sporné, že medzi sebou platne uzavreli zmluvu o dielo (zmluva č. 01501002), pričom žalobca nedodržiaval zmluvné podmienky ukončenia a odovzdania diela a tiež, že neodstránil vady diela v lehote určenej žalovaným. V súvislosti s námietkou žalobcu o neúčinnosti zmluvy a v dôsledku toho i neplatnosti odstúpenia od nej uviedol, že už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 366 písm. d) CSP, v dôsledku čoho nebolo možné na túto námietku v odvolacom konaní prihliadať, nakoľko ju žalobca neuplatnil pred súdom prvej inštancie a niet dôvodu, pre ktorý tak nemohol bez svojej viny urobiť. Platnosť odstúpenia od zmluvy považoval za správne odôvodnenú v napadnutom rozsudku a to v odsekoch 47 až 53 jeho odôvodnenia.

28. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v odvolaní relevantným spôsobom nespochybnil, ani nevyvrátil závery súdu prvej inštancie, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a z tohto dôvodu odvolací súd, viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP vrátane výroku o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdil.

29. O výroku týkajúcom sa nároku na náhradu trov odvolacieho konania a trov dovolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 255 odsek (chýba označenie odseku - poznámka dovolacieho súdu) a § 262 ods. 1 CSP tak, že po vrátení veci dovolacím súdom z procesných dôvodov odvolaciemu súdu mal v konečnom dôsledku v odvolacom konaní vo veci plný úspech žalovaný, preto mu bol priznaný nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho aj dovolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o ich výške v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

30. Proti tomuto rozsudku, v časti týkajúcej sa výroku o nároku na náhradu trov konania, podal dovolanie žalobca (v dovolaní nesprávne, zrejme omylom, uvedené „dovolanie žalovaného“ - poznámka dovolacieho súdu) vyvodzujúc prípustnosť aj dôvodnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Navrhol v tejto časti rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, prípadne ho v tejto časti zmeniť a žalobcovi proti žalovanému priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Rozsudok odvolacieho

súdu napadol v tejto časti z dôvodu, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Dovolateľ upriamil pozornosť na uznesenie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018), v ktorom sa ústavný súd zaoberal problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa CSP. V danom prípade je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že toto rozhodnutie, ktorým sa pred odvolacím súdom konanie o tomto nároku s konečnou platnosťou skončilo. Vychádzajúc z uvedeného uznesenia ÚS SR ho teda možno, z dôvodov zmätočnosti v zmysle § 420 CSP, podrobiť prieskumu dovolacieho súdu. Vyslovil názor, že neobstoja závery odvolacieho súdu, vyslovené v napadnutom rozhodnutí, a to, že po vrátení veci mal žalovaný plný úspech, a preto mu patria trovy tak odvolacieho, ako aj dovolacieho konania v celom rozsahu. Vzhľadom na zásadu úspechu v konaní vyjadrenú v § 255 CSP, bolo podľa jeho názoru potrebné prihliadnuť na možný iný pomer úspechu v jednotlivých fázach konania (prvoinštančného, odvolacieho, dovolacieho) a rozhodnúť o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní samostatnými výrokmi. Za rozhodujúcu označil skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo po podaní dovolania žalobcom dovolacím súdom zrušené a stalo sa tak aktom nulitným, preto práve úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý v dovolacom konaní úspech nemal. Ak odvolací súd rozhodol tak, že uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému trovy dovolacieho konania, došlo v podstate k situácii, kedy ten, o kom dovolací súd rozhodol, že mu bolo protiprávnym spôsobom zasiahnuté do jeho práv, je povinný znášať náklady dovolacieho konania protistrany. Vzhľadom na popísaný priebeh súdneho konania hodnotil aplikáciu ustanovenia § 255 CSP, ktorú odvolací súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania uplatnil, ako celkom nesprávnu. Ďalej dovolateľ konštatoval, že vzhľadom na to, že ustanovenie o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa primerane použijú i na dovolacie konanie, nemožno v danom prípade vylúčiť aj rozhodnutie o nároku na trovy odvolacieho konania celkom výnimočne z pohľadu § 257 CSP a to so zreteľom na to, že k zrušeniu predchádzajúceho rozhodnutia dovolacím súdom došlo práve v dôsledku porušenia základného práva žalobcu na spravodlivý súdny proces zo strany odvolacieho súdu. Záverom žalobca namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu a nedostatky v procese zisťovania skutkového stavu veci a dokazovania.

31. Žalovaný vo vyjadrení navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť. Namietal, že dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu, týkajúci sa nároku na náhradu trov konania, nie je prípustným predmetom dovolania. Vyslovil názor, že rozhodnutie ústavného súdu, na ktoré poukázal žalobca, nie je možné aplikovať v tomto spore, vzhľadom na absenciu rovnakých alebo obdobných okolností, za ktorým bolo rozhodnutie vydané. Navyše mal žalovaný za to, že dovolanie nie je odôvodnené spôsobom vyžadovaným zákonom. Z obsahu dovolania, podľa názoru žalovaného, nie je zrejmé, akého procesného pochybenia sa podľa názoru žalobcu odvolací súd v procese rozhodovania dopustil, keď z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca, vo vzťahu k napadnutému výroku rozsudku krajského súdu, vytýka nesprávnu aplikáciu správne zvolenej a správne interpretovanej právnej normy, teda dovolací dôvod vidí v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom. Žalobca teda v podstate tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách dovolacieho konania trpí právnou vadou, čo však nezakladá prípustnosť dovolania spôsobenú nesprávnym procesným postupom súdu. Ďalej uviedol, že dovolacie konanie netvorí samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo by zakladalo možnosť súdu, nezávisle od výsledkov konania ako celku, rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania v závislosti od čiastkového úspechu sporovej strany iba v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu. Za nie spravodlivé označil také rozhodnutie súdu, ak by ten, kto mal vo veci plný úspech a konečný úspech, znášal trovy dovolacieho konania, v ktorom bola protistrana úspešná len z dôvodu procesného pochybenia konajúceho súdu.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP, veta pred bodkočiarkou) dospel k záveru, že dovolaniu žalobcu nemožno vyhovieť.

33. Vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) dovolanie žalobca odôvodnil dovolacím dôvodom uvedeným v § 420 písm. f) CSP, namietajúc nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia

odvolacieho súdu.

34. Pred vecným prejednaním dovolania dovolací súd najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

35. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

36. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

37. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovoru“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

38. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Tak ako to zdôraznil aj žalovaný, podľa ustálenej judikatúry základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita nastolená právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len výnimočne. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (sp. zn. II. ÚS 383/06, III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Odôvodnenie je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

39. Ako vyplýva z obsahu dovolania, dovolanie sa týka výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania aj dovolacieho konania v plnom rozsahu, teda bolo dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov (nie o výške trov konania) tak, že toto rozhodnutie ako rozhodnutie, ktorým sa pred odvolacím súdom konanie o tomto nároku s konečnou platnosťou skončilo, bolo ho preto možné z dôvodov zmätočnosti podrobiť prieskumu dovolacím súdom. Dovolací súd vychádzal z rozhodnutia veľkého senátu NS SR sp. zn. 1VOBdo/2/2021 z 29. septembra 2021, z ktorého vyplýva (odsek 49 odôvodnenia), že vzhľadom na judikatórny vývoj, ako aj rozhodnutia ústavného súdu dospel veľký senát najvyššieho súdu k právnemu záveru, že rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým dovolací súd rozhodol o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania. K totožnému záveru dospel v skoršom rozhodnutí aj ústavný súd, keď v uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 konštatoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, ktorým rozhodol o

nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, je v otázke nároku na náhradu trov rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí). S poukazom na uvedené sa dovolací súd nestotožnil s námietkou žalovaného, že dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu, týkajúci sa nároku na náhradu trov konania, nie je prípustným predmetom dovolania.

40. Dovolateľ dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP odôvodnil nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho nepresvedčivosťou. Dovolací súd sa s touto námietkou dovolateľa nestotožnil. Rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti, aj keď je stručne odôvodnené, majúce základ v aplikovanej právnej úprave, nemohlo mať podľa názoru dovolacieho súdu za následok porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces. Odvolací súd v odsedku 25 odôvodnenia rozsudku uviedol ustanovenia Civilného sporového poriadku, výsledkom aplikácie ktorých bol jeho právny záver o plnom úspechu žalovaného v konaní, pri ustanovení § 255 CSP chýba síce odsek, avšak z ďalšieho textu tohto odseku je zrejmé, že mal odvolací súd na mysli ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, keď vychádzal zo zásady úspechu strán sporu v konaní, a záver o plnom úspechu žalovaného v konaní nepochybne vyplýva z posúdenia žaloby ako nedôvodnej, nemajúcej oporu v zákone (odsek 23 odôvodnenia) a konštatácie o vrátení veci odvolaciemu súdu dovolacím súdom len z procesných dôvodov, z dôvodu ktorého napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane výroku o náhrade trov konania, ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Odvolací súd tiež odôvodnil, prečo nerozhodoval o samotnej výške náhrady trov konania a kto a kedy bude povinný o nej rozhodnúť.

41. Vychádzajúc z uvedeného, dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého výroku o nároku na náhradu trov konania zodpovedá zákonným požiadavkám upravených v ustanovení § 393 CSP, netrpí vadou zmätočnosti uvedenou v § 420 písm. f) CSP, teda, že by sa odvolací súd v procese dopustil nezákonného konania, čím porušil procesné práva patriace strane sporu, a to do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

42. Aby bol dôvod dovolania relevantný podľa § 420 písm. f) CSP musí mať charakteristické znaky, predovšetkým musí ísť o otázku procesného pochybenia súdu a nie otázku skutkovú alebo právnu. Podľa dovolateľa neobstoja závery odvolacieho súdu v napadnutom rozhodnutí, že po vrátení veci mal žalovaný plný úspech vo veci a preto mu prináležia trovy tak odvolacieho, ako aj dovolacieho konania v celom rozsahu. Podľa názoru žalobcu, s ohľadom na zásadu úspechu v konaní, je potrebné pri takomto rozhodovaní prihliadnuť na možný iný pomer úspechu v jednotlivých fázach konania (prvoinštančného, odvolacieho, dovolacieho) a rozhodnúť o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní samostatnými výrokmi. Podľa jeho názoru odvolací súd zjavne poprel zásadu úspechu v konaní v zmysle ô 255 CSP, ktorá sa uplatňuje aj v konaní o dovolaní.

43. So zreteľom na uvedené sa dovolací súd stotožnil so žalovaným, že žalobca vytýka odvolaciemu súdu nesprávnu aplikáciu zvolenej právnej normy, teda dovolací dôvod vidí v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom. Žalobca teda tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách dovolacieho konania trpí právnou vadou, čo však nezakladá prípustnosť dovolania spôsobenú nesprávnym procesným postupom súdu, ktorým bolo žalobcovi znemožnené uskutočňovať jeho základné procesné práva. Dovolací súd je zhodne so žalovaným názoru, že zásada úspechu vo veci vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok sporu, v zmysle ktorej neúspešná strana je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy celého konania, ktoré úspešnej strane počas vedenia sporu vznikli. Úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti a výroku, ktorým sa konečným právoplatným spôsobom rozhodlo vo veci samej. Mieru úspechu je teda nutné posudzovať vo vzťahu k predmetu konania. Žalovaný má plný úspech v spore, ak bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá. Odvolací súd rozhodoval o trovách dovolacieho konania v zmysle § 453 ods. 3 CSP, po zrušení jeho predchádzajúceho rozsudku dovolacím súdom a ani podľa názoru dovolacieho súdu žiadne ustanovenie zákona neumožňuje rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania nezávisle od výsledku konania, vychádzajúc len z čiastkového úspechu sporovej strany iba v dovolacom konaní bez ohľadu na definitívny výsledok sporu. Dovolací súd sa stotožnil so žalovaným, že by nebolo ani spravodlivé, aby ten, kto mal vo veci plný koinečný úspech znášal trovy dovolacieho konania, v ktorom bol napadnutý rozsudok zrušený dovolacím súdom len z dôvodu procesného pochybenia konajúceho súdu. Podľa

názoru dovolacieho súdu nemôže skutočnosť, že na základe dovolania žalobcu bol rozsudok zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie, zakladať ani dôvod pre uplatnenie výnimočného ustanovenia § 257 CSP, predstavujúceho odchylku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP). Dôvody hodné osobitného zreteľa treba vykladať reštriktívne, musí ísť o výnimočné okolnosti, za ktoré dovolací súd nepovažuje skutočnosť, že na základe žalobcom podaného dovolania došlo k zrušeniu rozsudku odvolacieho súdu dovolacím súdom pre procesné pochybenie odvolacieho súdu, skutočnosť ktorá nemala žiadny vplyv na konečné rozhodnutie krajského súdu vo veci samej, ktoré vo vzťahu k žalobcovi vyznelo nepriaznivo, keďže bola žaloba zamietnutá. Nesprávne právne posúdenie veci zakladá dovolací dôvod iba v zmysle § 421 CSP.

44. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v dôsledku nesplnenia základných procesných podmienok prípustnosti dovolania žalobcu, nie sú dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého výroku rozsudku krajského súdu, z dôvodu ktorého dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

45. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi ako neúspešnej strane (ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení v ust. § 255 ods. 1 CSP). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

46. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 451 ods. 2 v spojení s ust. § 393 ods. 2, druhá veta CSP a ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.